

Πάνειον - Αριθμός Δώδεκα

Δανιήλ 11:40 και οι Τρεις Αποσφραγίσεις της Προφητείας

Jeff Pippenger

2025-09-12

Το τεσσαρακοστό εδάφιο του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ είναι ένα από τα βαθύτερα εδάφια της Βίβλου. Αντιπροσωπεύει την αποσφράγιση του βιβλίου του Δανιήλ το 1798, το 1989 και το 2023. Οι τρεις φορές κατά τις οποίες το βιβλίο αποσφραγίστηκε σηματοδοτούν την ολοκλήρωση μιας διασποράς «επτά καιρών». Το 1798 σηματοδότησε την ολοκλήρωση των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών διασποράς που άρχισαν το 723 π.Χ., όταν η Ασσυρία οδήγησε τις βόρειες δέκα φυλές στην αιχμαλωσία. Το 1989 σηματοδότησε την ολοκλήρωση 126 ετών από την αποστασία του 1863, όταν η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας έθεσε επισήμως κατά μέρος τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι. Το 2023 σηματοδότησε την ολοκλήρωση των τριάμισι ημερών κατά τις οποίες οι δύο μάρτυρες της Αποκαλύψεως ένδεκα ήταν νεκροί στην πλατεία. Κατά την ολοκλήρωση των 2.520 ετών (των 126 ετών και των 3½ ημερών —όλα σύμβολα των «επτά καιρών») το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίστηκε.

Η αδελφή White μάς πληροφορεί ότι το 1798 ήταν αναγκαίο να τεθούν ενώπιον των ανθρώπων τα γεγονότα που συνδέονται με το κλείσιμο της δοκιμασίας. Όταν καταγράφει αυτό το γεγονός, ταυτοποιεί παράλληλες ιστορίες, διότι παρουσιάζει επίσης το μήνυμα των εσχάτων ημερών ως τα γεγονότα που συνδέονται με το κλείσιμο της δοκιμασίας. Αναφερόμενη στη Μιλλεριτική ιστορία, καταγράφει:

«Ήταν αναγκαίο οι άνθρωποι να αφυπνιστούν ως προς τον κίνδυνό τους· να εγερθούν ώστε να προετοιμαστούν για τα επίσημα γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη του καιρού της χάριτος.»
The Great Controversy, 310.

Μιλώντας για τις έσχατες ημέρες, καταγράφει:

«Πριν από τη σταύρωσή Του, ο Σωτήρας εξήγησε στους μαθητές Του ότι επρόκειτο να θανατωθεί και να αναστηθεί από τον τάφο, και άγγελοι ήταν παρόντες για να εντυπώσουν τα λόγια Του στον νου και στην καρδιά τους. Αλλά οι μαθητές προσδοκούσαν πρόσκαιρη απελευθέρωση από τον ρωμαϊκό ζυγό, και δεν μπορούσαν να ανεχθούν τη σκέψη ότι Εκείνος, στον οποίο επικεντρώνονταν όλες οι ελπίδες τους, θα υπέφερε ατιμωτικό θάνατο. Τα λόγια που είχαν ανάγκη να θυμούνται εκδιώχθηκαν από τη διάνοιά τους· και όταν ήλθε ο καιρός της δοκιμασίας, τους βρήκε απροετοίμαστους. Ο θάνατος του Ιησού κατέστρεψε τις ελπίδες τους τόσο ολοκληρωτικά, σαν να μην τους είχε προειδοποιήσει εκ των προτέρων. Έτσι και στις προφητείες το μέλλον ανοίγεται μπροστά μας τόσο καθαρά, όσο είχε ανοιχθεί στους μαθητές με τα λόγια του Χριστού. Τα γεγονότα που συνδέονται με το κλείσιμο της δοκιμαστικής περιόδου και το έργο της προετοιμασίας για τον καιρό της θλίψεως παρουσιάζονται με σαφήνεια. Αλλά πλήθη ανθρώπων δεν έχουν περισσότερη κατανόηση αυτών των σπουδαίων αληθειών απ' όση θα είχαν, αν δεν είχαν ποτέ αποκαλυφθεί. Ο Σατανάς παρακολουθεί για να αποσπάσει κάθε εντύπωση που θα μπορούσε να τους καταστήσει σοφούς προς σωτηρία, και ο

καιρός της θλίψεως θα τους βρει ανέτοιμους.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 595.

Το Μιλλεριτικό μήνυμα αποσφραγίσθηκε το 1798 και παρουσίασε «τα γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της δοκιμαστικής περιόδου». Όταν ομιλεί για τις έσχατες ημέρες, εφαρμόζει την ιστορία των μαθητών για να καταδείξει το γεγονός ότι «τα γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της δοκιμαστικής περιόδου» είναι εκείνα που καθιστούν τους ανθρώπους σοφούς προς σωτηρία, αλλά δεν γίνονται κατανοητά. Τα μηνύματα που αποσφραγίσθηκαν το 1798, το 1989 και το 2023 ήταν μηνύματα που προσδιόριζαν τα «γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της δοκιμαστικής περιόδου».

Το τεσσαρακοστό εδάφιο αντιπροσωπεύει μία ιστορική γραμμή κατά την οποία το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται τρεις φορές. Το 1798 αποσφραγίσθηκε το όραμα του Δανιήλ περί του ποταμού Ουλάι, το οποίο αντιπροσωπεύει τα κεφάλαια επτά έως εννέα. Το 1989 αποσφραγίσθηκε το όραμα του Δανιήλ περί του ποταμού Χιδδέκελ, το οποίο αντιπροσωπεύει τα κεφάλαια δέκα έως δώδεκα. Το 2023 αποσφραγίσθηκε η κεκρυμμένη ιστορία του τεσσαρακοστού εδαφίου του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Η ιστορία του εδαφίου σαράντα εκτείνεται από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ενός, η οποία είναι η ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, που είναι επίσης το θηρίο της γης της Αποκάλυψης δεκατρία, ο ψευδοπροφήτης της Αποκάλυψης δεκαέξι και η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Η ίδια ιστορία που παριστάνεται στο εδάφιο σαράντα του Δανιήλ ένδεκα παριστάνεται επίσης σε ένα εδάφιο στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

Και είδα ένα άλλο θηρίο να αναβαίνει από τη γη· και είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου, και λαλούσε ως δράκων. Αποκάλυψη 13:11.

Αυτό το εδάφιο, όπως και το εδάφιο σαράντα, αποτελεί την ιστορία που αρχίζει με τους Νόμους περί Αλλοδαπών και Στάσεως του 1798 και καταλήγει στον νόμο της Κυριακής, όταν το έθνος λαλεί ως δράκων· μια ιστορία που αρχίζει όταν η παπική Ρώμη καθαιρείται από τον θρόνο και τελειώνει όταν η παπική Ρώμη αποκαθίσταται στον θρόνο. Η ιστορία που παριστάνεται τόσο στην Αποκάλυψη 13:11 όσο και στον Δανιήλ 11:40 αρχίζει με την απομάκρυνση του πέμπτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας και τελειώνει με την απομάκρυνση του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας.

Τα «εβδομήντα» έτη κατά τα οποία η Βαβυλώνα βασίλευσε ως η πρώτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας έως τη δεύτερη βασιλεία της βιβλικής προφητείας αντιπροσωπεύουν την ιστορία του εδαφίου σαράντα από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής.

Και εν εκείνη τη ημέρα θα λησμονηθεί η Τύρος επί εβδομήκοντα έτη, κατά τας ημέρας ενός βασιλέως· μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών η Τύρος θα άδη ως πόρνη. Λάβε κιθάραν, περιέρχου την πόλιν, συ η λησμονημένη πόρνη· παίξον γλυκέα μελωδίαν, άσον πολλά άσματα, δια να σε ενθυμηθούν. Και θέλει συμβεί, μετά το τέλος των εβδομήκοντα ετών, ότι ο Κύριος θέλει επισκεφθεί την Τύρον, και αυτή θέλει επιστρέψει εις το μίσθωμά της, και θέλει πορνεύσει μετά πάντων των βασιλείων του κόσμου επί προσώπου της γης. Ησαΐας 23:15–17.

Η ιστορία από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής είναι επίσης η ιστορία κατά την οποία η πόρνη της Τύρου λησμονείται, όπως καταγράφεται στο Ησαΐας 23, όπου η περίοδος αυτή εκφράζεται ως «εβδομήντα έτη» και ως οι «ημέρες ενός βασιλέως». Από τον Ναβουχοδονόσορα έως τον Βαλτάσαρ βασίλευσε το πρώτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, τυποποιώντας έτσι το έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, το οποίο αρχίζει ως αρνί αλλά καταλήγει να λαλεί ως δράκων. Ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσωπεύει έναν ακόλουθο του Αρνίου και ο Βαλτάσαρ έναν ακόλουθο του δράκοντος.

Η ιστορία από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής είναι επίσης η ιστορία των τριών αγγέλων του δέκατου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, αρχίζοντας με τη μεταρρύθμιση των Μιλλεριτών και καταλήγοντας στη μεταρρύθμιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το μήνυμα των τριών αγγέλων είναι το μήνυμα της ώρας της κρίσεως. Οι Μιλλερίτες ανήγγειλαν τα γεγονότα που συνδέονται με την έναρξη της κρίσεως, και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αναγγέλλουν τα γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της περιόδου της χάριτος.

Τὰ γεγονότα που συνδέονται με τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας ἀπεικονίζονται ἐπάνω σὲ ἐσωτερικὲς καὶ ἐξωτερικὲς γραμμὲς προφητείας, καὶ τὰ γεγονότα λαμβάνουν χώρα πρωτίστως μέσα στὴν ἱστορία που ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ ἐδάφιο σαράντα τοῦ ἑνδεκάτου κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ. Τὰ γεγονότα τοῦ ἐδαφίου σαράντα λήγουν μὲ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς στὶς Ἠνωμένες Πολιτείες, ὥστε τὰ γεγονότα τῆς τελικῆς συνάξεως τῶν λοιπῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, που ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκονται ἀκόμη στὴ Βαβυλῶνα, δὲν ἀντιπροσωπεύονται στὸ ἐδάφιο σαράντα· ἐντούτοις, ἡ κρίση που τότε ἀντικρίζει ὁ κόσμος ἔχει μόλις ολοκληρωθεῖ στὶς Ἠνωμένες Πολιτείες. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν τὴν κρίση ἐπάνω στὶς Ἠνωμένες Πολιτείες καὶ τὸν καθαρισμὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνύψωσή της ὡς σημαίας.

Τα εσωτερικά γεγονότα που συνδέονται με το κλείσιμο της δοκιμασίας προσδιορίζουν το έργο του Χριστού ως Αρχιερέως κατά την ολοκλήρωση του μυστηρίου του Θεού ανάμεσα στον λαό Του των εσχάτων ημερών. Τα εξωτερικά γεγονότα προσδιορίζουν τον ρόλο των Ηνωμένων Πολιτειών στην αποκατάσταση της εξουσίας του παπισμού. Ολόκληρη η ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειῶν ως της ἑκτης βασιλείας της βιβλικῆς προφητείας, ολόκληρη η ιστορία της Λαοδικείας, εκτυλίσσεται κατά τη διάρκεια της ιστορίας που παριστάνεται ἀπὸ τὸ ἐδάφιο σαράντα.

Οι εσωτερικές και οι εξωτερικές γραμμές μέσα στο ἐδάφιο σαράντα παριστάνονται ἀπὸ τα δύο κέρατα του θηρίου της γης. Το κέρας του Ρεπουμπλικανισμού είναι η εξωτερική γραμμή και το κέρας του Προτεσταντισμοῦ είναι η εσωτερική γραμμή. Ἀμφότερες οι γραμμὲς ὑπάρχουν μέσα στην ἱστορία της ἑκτης βασιλείας, και κατά την ολοκλήρωση της ἱστορίας της ἑκτης βασιλείας η κρίση του Θεοῦ ἐπιφέρεται τόσο ἐπὶ του προτεσταντικῆς ὅσο και ἐπὶ του ρεπουμπλικανικοῦ κέρατος. Το μήνυμα που προσδιορίζει τα γεγονότα τα συνδεόμενα με το κλείσιμο της δοκιμασίας είναι το μήνυμα που προσδιορίζει τα γεγονότα τα οποία ἐπιφέρονται ἐπὶ των Ἠνωμένων Πολιτειῶν καθὼς αὐτὴ πληροῖ το ποτήρι του χρόνου της δοκιμασίας της. Το μήνυμα που προσδιορίζει τα γεγονότα τα συνδεόμενα με το κλείσιμο της δοκιμασίας είναι ἐπίσης το μήνυμα που προσδιορίζει τα γεγονότα τα οποία ἐπιφέρονται ἐπὶ του Ἀντβεντισμοῦ της Εβδόμης Ἡμέρας καθὼς αὐτὸς πληροῖ το ποτήρι του χρόνου της δοκιμασίας του.

Μέσα στην ιστορία του εδαφίου σαράντα, το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται τρεις φορές, και καθεμιά από τις τρεις αυτές φορές παράγει μία εσωτερική και μία εξωτερική γραμμή που παρουσιάζουν τα γεγονότα τα συνδεδεμένα με το κλείσιμο της δοκιμασίας. Κάθε ένα από τα τρία προφητικά ορόσημα προηγείται από μία διασκόρπιση επτά φορές. Το εδάφιο σαράντα, επομένως, αντιπροσωπεύει την ιστορία από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής, και τα προφητικά ορόσημα μέσα σε αυτή την ιστορία είναι τα «γεγονότα τα συνδεδεμένα με το κλείσιμο της δοκιμασίας». Μέσα στην ιστορία του εδαφίου σαράντα, η εσωτερική γραμμή αντιπροσωπεύει μία μετάβαση από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδίκεια στην αρχή και μία μετάβαση από τη Λαοδίκεια στη Φιλαδέλφεια στο τέλος. Η αρχή αντιπροσώπευε ένα μεταρρυθμιστικό κίνημα, όπως απεικονίζεται από την παραβολή των δέκα παρθένων, η οποία προτυποποιούσε ένα μεταρρυθμιστικό κίνημα στο τέλος, το οποίο επίσης εκπλήρωσε την παραβολή κατά γράμμα.

Το φιλαδελφικό Μιλλεριτικό κίνημα άρχισε με μια εκπλήρωση των «επτά καιρών» του Λευιτικού κεφαλαίου είκοσι έξι το 1798, και κατόπιν με μία ακόμη εκπλήρωση των «επτά καιρών» στις 22 Οκτωβρίου 1844. Τουλάχιστον ήδη από το 1856, τόσο ο Ιάκωβος Ουάιτ όσο και η Αδελφή Ουάιτ προσδιόρισαν το κίνημα ως ευρισκόμενο σε λαοδικειακή κατάσταση. Κατά το ίδιο έτος παρουσιάστηκε νέο φως επάνω στους «επτά καιρούς» στο επίσημο εκκλησιαστικό έντυπο, το οποίο ουδέποτε ολοκληρώθηκε. Οι «επτά καιροί» εκπληρώθηκαν το 1798, και έπειτα ο Γουίλλιαμ Μίλλερ ανακάλυψε την «αρχή της αλύσεως της αληθείας», όπως την αποκάλεσε η Αδελφή Ουάιτ, και η αρχή της αλύσεως της αληθείας ήταν οι «επτά καιροί». Το 1798 υπήρξε εκπλήρωση των «επτά καιρών», και κατόπιν ο Μίλλερ προβαίνει στη θεμελιώδη ανακάλυψή του περί των «επτά καιρών», καθώς το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται. Έπειτα από αυτό, η 22α Οκτωβρίου 1844 σηματοδοτεί μία ακόμη εκπλήρωση των «επτά καιρών», την οποία ακολουθεί με τη σειρά της μια μετάβαση του κινήματος από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδίκεια, κατά το ίδιο έτος κατά το οποίο νέο φως επάνω στους «επτά καιρούς» αφήνεται ανολοκλήρωτο. Το 1863, αυτό που υπήρξε το Μιλλεριτικό φιλαδελφικό κίνημα έως το 1856, όταν μεταβλήθηκε στο Μιλλεριτικό λαοδικειακό κίνημα, έγινε νομίμως καταχωρισμένη εκκλησία, σε μεγάλο βαθμό υπό τις προϋποθέσεις και τις πιέσεις του Εμφυλίου Πολέμου και προς προστασία των νέων της εκκλησίας. Το κίνημα έληξε το 1863, όταν έγινε εκκλησία. Επτά έτη νωρίτερα, το 1856, η Λαοδίκεια παραμέρισε ένα μήνυμα νέου φωτός επάνω ακριβώς στο θέμα που υπήρξε η πρώτη προφητική ανακάλυψη του Γουίλλιαμ Μίλλερ.

Το κίνημα των Μιλλεριτών και το φως που αποκαλείται «η αρχή της αλύσεως της αλήθειας», το φως των «επτά καιρών», αποκαλύφθηκε στην ηγεσία του Λαοδικειανού κινήματος, η οποία βαθμιαίως παραμέρισε την επιθυμία να υποστηρίξει τους «επτά καιρούς», και στο τέλος επτά ετών («επτά καιρών»), το 1863, παρήχθη νέος χάρτης και προφητικό μήνυμα χωρίς καμία αναφορά στους «επτά καιρούς».

Το 1863, η ολοκλήρωση της εξηκονταπενταετούς προφητείας του Ησαΐα κατέληξε ακριβώς εκεί όπου είχε αρχίσει, με έναν εμφύλιο πόλεμο μεταξύ βορρά και νότου. Το ζήτημα της δουλείας το 1863 είχε προτυπωθεί από την αιχμαλωσία και την απομάκρυνση τόσο του βόρειου όσο και του νότιου βασιλείου, σε εκπλήρωση των «επτά καιρών», και η δουλεία στην οποία οδηγήθηκε ο Ισραήλ παρίστανε εύστοχα τα ζητήματα της δουλείας κατά το τέλος. Το 1863 αντιπροσωπεύει το

τέλος της προφητικής δομής που βασίζεται στην εξηκονταπενταετή προφητεία του Ησαΐα.

Ούτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· δὲν θέλει σταθῆ, οὐδὲ θέλει γείνει. Διότι κεφαλὴ τῆς Συρίας εἶναι ἡ Δαμασκός, καὶ κεφαλὴ τῆς Δαμασκοῦ ὁ Ρασίν· καὶ μέσα εἰς ἐξήκοντα πέντε ἔτη ὁ Ἐφραΐμ θέλει συντριφθῆ, ὥστε νὰ μὴ ᾔηται λαός. Καὶ κεφαλὴ τοῦ Ἐφραΐμ εἶναι ἡ Σαμάρεια, καὶ κεφαλὴ τῆς Σαμαρείας ὁ υἱὸς τοῦ Ρεμαλία. Ἐὰν δὲν πιστεύσητε, βεβαίως δὲν θέλετε στερεωθῆ. Ἡσαΐας 7:7–9.

Ορθῶς κατανοούμενη, ἡ προφητεία αὐτή, ἡ οποία ἀρχίζει το 742 π.Χ., προσδιορίζει τρία ορόσημα μέσα σε ἓνα διάστημα ἐξήντα πέντε ετῶν. Δύο ἀπὸ τα ορόσημα προσδιορίζουν τα σημεῖα ἐνάρξεως δύο χιλιάδων πεντακοσίων εἴκοσι ετῶν αἰχμαλωσίας καὶ δουλείας γιὰ ἀμφοτέρωτα τα βόρεια καὶ νότια βασίλεια τοῦ Ἰσραήλ. Το 742 π.Χ. τα βόρεια καὶ νότια βασίλεια εὐρίσκοντο σε ἐμφύλιο πόλεμο, καὶ οἱ δέκα βόρειες φυλές εἶχαν συνάψει συμμαχία με τὴ Συρία γιὰ νὰ εἰσβάλουν στο νότιο βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Δέκα ἐννέα ἔτη ἀργότερα, το 723 π.Χ., οἱ δέκα βόρειες φυλές ὁδηγήθηκαν σε δουλεία ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους. Σαράντα ἐξί ἔτη ἀργότερα, το 677 π.Χ., οἱ Ἀσσύριοι συνέλαβαν τὸν Μανασσὴ καὶ τὸν μετέφεραν στὴ Βαβυλώνα. Δύο χιλιάδες πεντακόσια εἴκοσι ἔτη μετὰ το 723 π.Χ. ὁδηγούν στο 1798, τὸν καιρὸ τοῦ τέλους καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἐδαφίου. Σαράντα ἐξί ἔτη ἀργότερα, οἱ «ἐπτὰ καιροὶ» ἐναντίον τοῦ νοτίου βασιλείου, οἱ ὁποῖοι ἀρχισαν το 677 π.Χ., ἐληξαν το 1844. Δέκα ἐννέα ἔτη ἀργότερα, το 1863, τα προφητικά χαρακτηριστικά τοῦ 742 π.Χ. ἀναπαρίστανται κατὰ το γράμμα. Ἐμφύλιος πόλεμος μετὰ τοῦ βορείου καὶ τοῦ νοτίου βασιλείου διεξάγεται το 742 π.Χ. καὶ το 1863. Το 742 π.Χ. ἡ πρόρρηση ποὺ δόθηκε ἀπὸ τὸν Ἡσαΐα στὸν πονηρὸ βασιλέα Ἄχαζ ἀφοροῦσε τὴν επικείμενη υποδούλωση τόσο τοῦ βορείου ὅσο καὶ τοῦ νοτίου βασιλείου, καὶ το 1863, ἀκριβῶς στο κεντρικὸ σημεῖο τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου, ὁ Πρόεδρος Λίνκολν ἐξέδωσε τὴ Διακήρυξη Χειραφετήσεως, ἀρχίζοντας τὴ διαδικασία τερματισμοῦ τῆς δουλείας. Ἡ προειδοποίηση ποὺ δόθηκε στὸν πονηρὸ βασιλέα Ἄχαζ το 742 π.Χ. δόθηκε στὴν κατὰ γράμμα ἐνδοξὴ γῆ, προτυπώνοντας τὸ μήνυμα ποὺ δόθηκε ἀπὸ τὸν Λίνκολν στὴν πνευματικὴ ἐνδοξὴ γῆ.

Ἐπτὰ χρόνια ἀφότου δημοσιεύθηκαν το 1856 ἀπὸ τὸν Hiram Edson τα μηνύματα τῶν «ἐπτὰ καιρῶν», ὁ Αντβεντισμὸς παρήγαγε τὸ διάγραμμα τοῦ 1863, το ὁποῖο ἀφαίρεσε τὴ Μιλλεριτικὴ διδασκαλία τῶν ἐπτὰ καιρῶν, θέτοντας ἔτσι ὑπὸ ἀμφισβήτηση πλῆθος περικοπῶν ὅπου ἡ Ellen White διδάσκει ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναλάβουμε τα μηνύματα τῶν Μιλλεριτῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅτι πρέπει νὰ υπερασπιζόμεστε τα μηνύματα ἐκεῖνα ὅταν δέχονται ἐπίθεση. Το ἴδιο ἔτος κατέστησαν νομικῶς καταχωρισμένη ἐκκλησία. Ὑπάρχουν περισσότερα ποὺ μποροῦν νὰ γραφοῦν σχετικὰ με το 1863 καὶ τὶς προφητικὲς τοῦ συνεπαγωγῆς, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἐπισημαίνω ἐδῶ εἶναι ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ μάρτυρες, τόσο ἐσωτερικοὶ ὅσο καὶ ἐξωτερικοὶ, οἱ ὁποῖοι προσδιορίζουν τὴν ἀποστασία τοῦ 1863, εἴτε πρόκειται γιὰ τὴν ἀποστασία τοῦ ἐξωτερικοῦ με τὶς νότιες πολιτείες, εἴτε γιὰ τὴν ἀποστασία τοῦ ἐσωτερικοῦ με τὴν ἀπόρριψη τῆς πρώτης θεμελιώδους ἀλήθειας. Το 1863 εἶναι ἓνα ἀπὸ τα γεγονότα μέσα στὴν ἱστορία τοῦ ἐδαφίου σαράντα, το ὁποῖο ἀντιπροσωπεύει ἓναν waymark ποὺ συνιστᾷ τα «γεγονότα ποὺ συνδέονται με τὸ κλείσιμο τῆς δοκιμασίας».

Το 1863 ἀντιστοιχεῖ με τὴν ἐναρξὴ τῶν σαράντα ετῶν στὴν ἔρημο γιὰ τὸν ἀρχαῖο κυριολεκτικὸ Ἰσραήλ. Στὸ τέλος τῶν σαράντα ετῶν, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ ὁδήγησε τὸν ἀρχαῖο Ἰσραήλ στὴ Γῆ τῆς Παγγελίας, καὶ κατέβαλαν τὴν Ἱεριχώ καὶ προέφεραν κατὰρα ἐναντίον ὁποιοῦδήποτε θα τῆν

ανοικοδομούσε. Το 1863 η ηγεσία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού ανοικοδόμησε την Ιεριχώ. Το 1863 εκπροσωπείται τόσο στην αρχή όσο και στο τέλος των σαράντα ετών στην έρημο. Το 1863 είναι ένα προφητικό ορόσημο που συνδέει την ιστορία των εξωτερικών και εσωτερικών γραμμών της ιστορίας του σαράντα εδαφίου. Υπάρχει η έβδομη εκκλησία, «μια εκκλησία που κρίνεται», όπως σημαίνει η λέξη «Λαοδίκεια», η οποία εισέρχεται σε μια περίοδο που παριστάνεται από το ότι ολόκληρη μια γενεά πεθαίνει στην έρημο. Στο ίδιο σημείο, ο πρώτος Ρεπουμπλικανός πρόεδρος αρχίζει το έργο της απελευθέρωσης των δούλων, τυποποιώντας έτσι τους τελευταίους Ρεπουμπλικανούς Προέδρους, οι οποίοι θα επιβάλουν στρατιωτικό νόμο σε μια περίοδο κρίσεως που οδηγεί σε εκείνο που η έμπνευση αποκαλεί «εθνική καταστροφή».

Στα όρόσημα της αρχής απεικονίζονται τα όρόσημα του τέλους, και τα γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της κρίσεως προτυπώθηκαν στα γεγονότα που συνδέονται με την έναρξη της κρίσεως. Η αποστασία στην Κάδης, με την απόρριψη του μηνύματος του Ίησού του Ναυή και του Χάλεβ στην αρχή των σαράντα ετών, προτυποποίησε την αποστασία του Μωυσέως, όταν επάταξε τον Βράχο στην Κάδης, στο τέλος των σαράντα ετών. Το 1863 προσδιορίζει τον νόμο της Κυριακής, όπου η Λαοδίκεια εξεμένεται από το στόμα του Κυρίου, και όπου οι είκοσι πέντε πρεσβύτεροι άνδρες στην Ίερουσαλήμ προσκυνούν τον ήλιο στο ὄγδοο κεφάλαιο του Ίεζεκιήλ, και όπου η Σηλώ επαναλαμβάνεται επάνω σε εκείνους που έμπιστεύονται στα ψευδή λόγια, «ναός Κυρίου είμεθα ήμεϊς».

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη του Πανίου στο επόμενο άρθρο.